

Η Αμερική δεν έχει μόνο τους πιο μεγάλους και τους πιο επικίνδυνους εγκληματίες, αλλά και τους πιο έξυπνους, τους πιο επιδέξιους αστυνομικούς, που συναγωνίζονται με τα περιφημα λειτουργικά της Σκότλαντ Γουάρντ. Αν δε παρακολούθησες κανείς τους ντέτεκτιβ του Νέου Κόσμου στα πρώτα θήματα τους, θα δει, ότι τους παρέγονται στ' αλήθεια όλα τα μέσα για να γίνουν οι Σέρλοκ Χολμς της εποχής μας.

«Η Σχολή των Αστυνομικών της Νέας Υόρκης είναι μία από τις καλύτερες πρότυπες σχολές του κόσμου. Αλλά και το 'Εγκληματολογικό Μουσείο της ομιχίζεται επίσης για τον αξιοθαύμαστο πλούτο του και τα ιστορικά...κειμήλιά του.

Κάθε μέρα, οι νέοι αστυνομικοί της 'Ασφαλείας, παρακολουθούν εκεί πέρα τα μαθήματα των παλιών λαγωνικών, που τους έξηγουν τα διάφορα μυστηριώδη κι' άκατανόητα «εργαλεία» του Μουσείου, καθώς και τις τραγικές ιστορίες τους.

Το 'Εγκληματολογικό Μουσείο της Νέας Υόρκης έχει συγκεντρώσει μέχρι σήμερα αναρίθμητα φονικά όπλα των «γκάγκστερ», οι οποίοι ως γνωστόν εργάζονται πάντα σύμφωνα με την τελευταία λέξη της τεχνικής και της επιστήμης.

Ο διευθυντής του Μουσείου, ο αστυνομικός Μικαέλ Ντέρμετ, δημοσίεψε εσχάτως το ακόλουθο άρθρο στο «Ντέτεκτιβ» της Νέας Υόρκης, για το σπουδαίο ρόλο που παίζει στη μόρφωση των αστυνομικών αυτό το 'Εγκληματολογικό Μουσείο. Το παραμικρό αντικείμενο εκεί μέσα έχει την αιματηρή ιστορία του. 'Ακόμη κι' ένας κοινός στυλογράφος... Σας φαίνεται περιέργου; Μά γιατί ξεγυμνάτε ότι κάθε «γκάγκστερ» στην Αμερική έχει και το δικό του σύστημα εργασίας... Το σύστημα αυτό είναι πάντα τόσο πρωτότυπο, ώστε κι' αυτά ακόμη τα παλιά λαγωνικά της 'Ασφαλείας στενοχωρούνται και παιδεύονται μέρες και μέρες για να θρουν το μυστικό του. Μά εσείς αφήσουμε το διάσημο Αμερικανό αστυνομικό Μικαέλ Ντέρμετ να μάς αφηγηθή μερικές απ' αυτές τις περιπέτειες των συναδέλφων του:

«Ενα από τα πιο σπουδαία, μα και τα πιο ευχάριστα μαθήματα στη Σχολή των 'Αστυνομικών,—γράφει ο Μικαέλ Ντέρμετ,—είναι και το μάθημα της αναγνωρίσεως. Οι μαθηταί της, δυο ώρες τη μέρα, ασχολούνται με τα πιο αλλόκοτα και τα πιο σκοτεινά αίνιγματα, καθώς και με τις εκπληκτικές εφευρέσεις των εγκληματιών και τα περιφημα «κόλπα» τους. Και ιδού μερικά τέτοια παραδείγματα:

«Έδω και δυο χρόνια, ένας μυστηριώδης κι' ασύλληπτος «γκάγκστερ» είχε αναστατώσει τη Νέα Υόρκη με τα φρικώδη εγκλήματά του. Κάθε νύχτα, η περιπολίες των πόλισμαν εβρι-σκάν ακόμη και σ' αυτούς τους κεντρικούς δρόμους, το πάτωμα κάποιου θαυόπλουτου Νευορκέζου. 'Ο στυγερός εγκληματίας δολοφονούσε πρώτα το θύμα του κι' ύστερα το λήστευε και γινόταν άφαντος. Κανείς δεν ήξερε ποιός ήταν. Κανείς δεν είχε ποτέ να τον δει... Μάτια οι αστυνομικοί παρακολουθούσαν άγρυπνα όλους τους κακοποιούς του υποκόσμου. 'Η μυστηριώδεις δολοφονίες του αγνώστου εξακολουθούσαν ν' αναστατώνουν τη Νέα Υόρκη. «Υστερα μάλιστα από μερικές έντατικές έρευνες των λαγωνικών της 'Ασφαλείας, άρχισαν να βρίσκονται στους δρόμους και πτώματα αστυνομικών. 'Ο άδρατος «γκάγκστερ» ήθελε να τρομοκρατήσει κι' αυτήν ακόμη την αστυνομία!..»

«Όλα τα τραγικά θύματα του μυστηριώδους δολοφόνου είχαν μία μικρή σφαίρα στην καρδιά, σαν να είχαν δολοφονηθί μ' ένα λεπτό και μικροσκοπικό πιστόλι. Μιά νύχτα ωστόσο, την ώρα που μερικοί αστυνομικοί έκαναν έρευνα σ' ένα υποπτο υποκείμενο, οε μία λεωφόρο της μεγαλουπόλεως, είδαν άξαφνα ένα συνάδελφό τους να πέφτη σαν κεραυνόπληκτος, φέρνοντας το χέρι στην καρδιά του. Οι σύντροφοί του κατάπληκτοι και μη μπορώντας να εξηγήσουν τι είχε πάθει, έσπευσαν άμέσως από πάνω του για να τον βοηθήσουν. Με λύσσα

ΟΙ 'ΕΧΘΡΟΙ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ..

Το περιεργό εγκληματολογικό Μουσείο της Νέας Υόρκης. Πώς εκπαιδεύονται οι αστυνομικοί του Νέου Κόσμου. 'Η πιο αλλόκοτες εγκληματικές υποθέσεις. Πώς κεραινεβολούσε τα θύματά του ένας γκάγκστερ. Το πιο περιεργό πράκουνγκ του κόσμου. Τα φονικά πέταλα, κλπ.

εξοφύγει από τα χέρια του την περασμένη νύχτα κι' έτρεξε να τον συλλάβη. Μά δεν πρόφτασε να τον πλησιάση, γιατί την ίδια στιγμή σωριάστηκε κι' αυτός σαν κεραυνόπληκτος, φέρνοντας το χέρι στην καρδιά του. Οι άλλοι πόλισμαν πρόφτασαν τότε να πιάσουν τον άγνωστο, ο οποίος όμως διαμαρτύρησε ότι δεν είχε ιδέα με ποιά τρόπο κι' από ποιόν είχε δολοφονηθί ο σύντροφός τους!..

«Τον ώδηγησαν λοιπόν στο αστυνομικό τμήμα και του έκαναν σαματική έρευνα, μά δεν ανακάλυψαν άπάντα του κανένα πιστόλι. Κι' έτσι άπογοητευμένοι ετοιμάσθηκαν να τον αφήσουν ελεύθερο, όταν άξαφνα επένεθη ο αστυνομικός Τζών Χάρρισον.

—Έπατε, ότι ή λεωφόρος ήταν έρημη κι' ότι δεν ήταν κανένας άλλος άνθρωπος εκεί κοντά, τη στιγμή που δολοφώνησαν τον σύντροφό σας; ρώτησε τους πόλισμαν.

—Μάλιστα! του άπάντησαν οι αστυνομικοί. 'Ο δρόμος ήταν έρημος! Δεν υπήρχε κανείς άλλος εκτός απ' αυτόν τον άνθρωπο!..

—Τότε δεν υπάρχει καμιά άμφιβολία, ότι αυτός τον σκότωσε! συνεπέρασε ο Χάρρισον. Γδύστε τον γρήγορα και δώστε μου όλα τα ρούχα καθώς κι' όλα τα πράγματα που θρέθηκαν στις τσέπες του.

«Μά κι' ο Χάρρισον, όσο κι' εν έψαξε τα ρούχα του κακοποιού, δεν ανέκάλυψε τίποτε. Το ύπιο υποκείμενο είχε μερικά δολάρια στο πορτοφόλι του, ένα σημειωματάριο και δυο στυλογράφους. Πώς είχε σκοτώσει λοιπόν τον αστυνομικό;

—Αυτός ο άνθρωπος θάνα ο Σατανάς! μουγκρίσε ο Τζών Χάρρισον και χτύπησε με λύσσα τη γροθιά του πάνω στο τραπέζι.

«Ενας από τους στυλογράφους τότε του άγνωστου έπεσε κάτω στο πάτωμα κι' άνοιξε. Οι αστυνομικοί, την ίδια στιγμή γυύρλωσαν τα μάτια τους από την κατάπληξη! Στην άκρη του στυλογράφου φαινόταν η μικροσκοπική κάνη ενός περιστρόφου! 'Επιτέλους, είχε ανακαλυφθί, τυχαία, ο πιο επικίνδυνος εγκληματίας της Νέας Υόρκης.

Το στυλό του ήταν ένα μικροσκοπικό υπράουνγκ! «Όσο για τον άλλο στυλογράφο, ήταν γεμάτος με δακρυγόνα άέρια! Αυτό το φοβερό επίσης όπλο το χρησιμοποίησε ο «γκάγκστερ» εναντίον εκείνων που επιχειρούσαν να τον πιάσουν. Τους έπνιγε και τους τύφλωνε με τα δακρυγόνα άέρια...»

«Υστερα από τρεις μήνες, ο 'Ελιμερ Ρόυς, ο τρομερός αυτός δολοφόνος πέθανε πάνω στην ηλεκτρική καρέκλα. Το περιεργό όμως είναι, ότι λίγες στιγμές πριν από την εκτέλεσή του, δήλωσε στους αντιπροσώπους του νόμου, ότι άν του χάριζαν τη ζωή, θα τους φανέρωνε μία νέα πολεμική εφεύρεσή του, η οποία θα έερσφάλιζε την υπεροχή του έεραπλισμού στις 'Ηνωμένες Πολιτείες...»

«Μά ποιάς μπορούσε να δώση πίστι στα λόγια του; Κι' ο 'Ελιμερ Ρόυς πέθανε, με το παράπονο ότι οι αστυνομικοί είχαν γίνει ή αιτία να χάση ή 'Αμερική έναν μεγάλο εφευρέτη!..»

«Νά τώρα και μία άλλη έξιγου αλλόκοτη και συναρπαστική υπόθεση:

«Τόν Μάρτιο του 1928, σ' ένα δρόμο της Βοστώνης, έβρήκε μία νύχτα το πτώμα ενός ανθρώπου, ο οποίος έφερε στο πρόσωπο θαθεία αίματηρά ίχνη από το

ΕΠΑΝΩ : 'Ο περίφημος αστυνομικός επιθεωρητής Μάκ Κόσκει, εξέταζον μία συλλογή παραβόλων όπλων των γκάγκστερ.—ΚΑΤΩ : 'Ο διευθυντής του 'Εγκληματολογικού Μουσείου της Ν. 'Υόρκης Ντέρμετ, επιδεικνύον στους μαθητάς του ένα στυλογράφο «ρεβόλβερ» κι' ένα περίστροφο «μαχαίρι

